

Годишната цена за св Цариград
7 сребърни петака, а за пощен
напикади 8 петака, шест мь-
сечно спомошествование нѣма.
Един брой 3 гр. Паритѣ напред
На епра вече несорим.

ГАЙДА

Пари и писма не са испро-
важдат до Г-на Д Т Брака-
лова у Бил-Капан Н. 24 или
право до издателя П. Р. Славей-
ков. Писма неосвободени от
пошта, не са приети

САТИРИЧЕСКІЙ ВѢСТНИКЪ ЗА СВѢСТЯВАНІЕ НА БЪЛГАРИ-ТЪ.

Издава се на едни 15 деня.

ЦАРИГРАДЪ. 26 Септемврий 1864.

Въпросътъ изпълна пак; Владици тѣ са връщатъ отъ заточение; прѣдставителѣтъ правятъ нѣщо отъ което други не ат да правятъ ницелки: тър овцитѣ отва-
ратъ и затварятъ каситѣ с; писаритѣ прѣбръщатъ тефтеритѣ и подемерчатъ, межеретата зеха пак да са тофърчат; Вѣсти цѣтъ са карат; дописи цитѣ на Печелата са криятъ под юрганѣтъ, или ходятъ по мостѣтъ да търсятъ зелен хайвер; Българитѣ ся женятъ за Геркии; Свѣтъникѣтъ отъ радостъ станалъ калесникъ и ходи с-желта бѣланица да калесва за свѣтба; Свѣтънигарѣтъ за да ся покаже че стои по горѣ отъ Гайдарѣтъ възкачилъ са още по на високо и сега повинилъ до него ше ги искачатъ с-макара; Гайдарѣтъ отъ жалостъ за побратъ на си че са въз ехъ обръсна си брадата. Т-ва сѣ българскѣтъ работи въ Цариградъ.

Патриктѣ (Гръцкиятъ; зашого Българскиятъ едѣ побегна и другитѣ не ся е родилъ още) Вселенскиятъ патрикъ ходи да вѣнчява братовчечката на други Вселенски патрик; Сидѣтъ плете прѣмъ и да впримчи Българитѣ за да ги уловагъ пак; Ситѣсен ѣтъ съвѣтъ кове окопи за да ги окове да ся не развързватъ вече. Гърцѣтъ отиватъ ведрици за да ги доятъ пак. Това сѣ пак Гръцкиятъ работи въ тѣхъ смисленъ, тѣхъ Κωνσταντινούπολινος.

ЦАРСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО ИЗДАДЕ ФЕРМАНЪ ЗА ОСВОБОДЕНІЕТО НА ЗАТЪЧЕНИИТѢ НАШИ ВЛАДИЦИ.

Излѣваніето на Ирадѣтата за да ся върнатъ владицитѣ отъ заточе не приведе в-въсторгъ тукашното Българско население; радостъ и благодаре не къмъ Бега, за тѣзи къмъ народѣтъ на царска милостъ, напълни сърцата на сички; сички като чуваха за това радостно и желателно извѣстие, с-очи насѣзие ни дигаха радѣкъ къмъ небото и моляха Бога за здравіето и дългоденствіето на Милостивѣйшиятъ нашъ Господаръ; на сѣждѣ въ-сѣбранията на нашитѣ съотечественници първата дума имъ е да живеѣ Султанъ Абдул Азис, и разговорѣтъ имъ сѣ какъ поскоро да видятъ ожделеннитѣ свои пастири. И чорбаджи и не чорбаджий единодушно сички рѣшиха да ги посрѣшнатъ най тържественно, и за туй отвори-

ха да събиратъ волно спомошествование за това тържество и навчасъ ся събраха повече 150 лири и още ся събирагъ. Удивително а въ-сѣщото врѣме и умилително зрѣлище бѣше да глѣда челоуѣкъ нашитѣ Българи, тѣй често за скѣперничество осмѣждани, какъ произволно внасяха спомошествованиего си за това: Кой 5 лири, кой 3 лири, кой 2, кой една, кой половина, и чирачетата още и тѣхъ та приносяха свѣта отъ емане помощъ, кое два бешлика, кое три. Коравото сърце само на Свѣтъниговитѣ редакторъ не рѣдна тѣй що, не произволно по и поканенъ още, той несамъ отказа възможната си помощъ, по с-гордитѣ и грубитѣ сѣ порицания обѣ родолюбивитѣ чувствования на пар да и привлече на себе-са още повече общата умраза. *)

В-Четвъртъкъ оуе телеграфъ ся проводиха до владицитѣ да ся приготвятъ че ше отидатъ отъ тука народъ много да ги зематъ и да ги доведатъ. При отовленъ я ставѣха за посрѣщае, нарочно параходъ са фана за 100 лири да иде за тѣхъ само, и нѣкои отъ най високиѣ Правителствени чиновници са показаха расположени да послужатъ сѣ нѣщо на Тържественитѣ посрѣщане на Владицитѣ.

Утрѣ ще стане в-Българската тука народна черква молебствие за любезнитѣ наши Цар и Господаръ.

ОТПЛУВАНЕТО НА ПАРАХОДѢТЪ ЗА ВЛАДИЦИТѢ.

Часѣтъ около петъ в-сѣбота откупениятъ Параходъ (в-който бѣха са навезли до 60—70 души Българи отъ сѣко едно мѣсто дѣто иматъ тука свѣрталищата си, наприѣтъ отъ Балканъ, отъ Фенеръ, отъ Беджѣ ханъ, отъ Чоранѣ ханъ отъ Галата и отъ Хамбарѣ по дестѣта души отплувахми за Имитъ и стигнахми тамо вечерта часѣтъ на 12. Половината отъ насъ на часѣтъ излѣзохми и са ухватихми къмъ домѣтъ на Н. Прѣво в. Г-на Аверкия. Н. Пр-во бѣше вече приготвенъ да трѣгне, но жигелѣтъ Измитски, които бѣха чули за походажѣето му бѣха са събрали да

*) Нека крещи пакъ Господство му противъ Гайдата и Гайдаря че е такъвъ и онъ кѣвъ, и нека ся фѣли че стои високо, Врапчѣто и на Галата кудеси да кѣдне дѣкъ е врапчѣ, Орѣдъ не става, и кѣкъ то по високо иска да каца, толкозъ по малко ся прѣдставя на очитѣ на зрителитѣ.

са простят с-него и не можах да се раздѣлят. Българитѣ от една страна бързаха также поскоро да го земат в-параходѣт. Това прѣдставляваше една умилиелна гледка; найподир с-молби и подканяния частъ на ед н и пол, с-свечи и фенери, придружени и от жителѣтѣ сведохи И. П-во на сключяга и качихми са на Параходѣт. До сега сичко бѣше мирно, но като отплува Параходѣт и ний видѣхми между нас едното от вожделенитѣ наши пастрѣ, толкози ни додраже шото омай сички зафанахми да пѣйми и да са веселим. Врѣмето бѣше хубаво и морето тихо. **НЕГОВО И. ВЕЛИЧЕСТВО** бѣше този вече на Кюшкѣт си що е подолу от И-зм т. Царският параход прѣд Кюшкѣт бѣше обнѣзан с-кандѣла, които в-мрачѣт на ноша, прѣдставляваха едно фантастическо явление. Когато с-изравни нашият параход срѣщу Кюшкѣт в-морето с-ица станахми прави и като запѣхми Царската пѣсен, на три пѣти прѣсичахми пѣячето и силни ракопелески и извикахми **ДА ЖИВѢ СУЛТАН АБДУЛ АЗИЗ**, и това са продължав додѣ змилахми това мѣсто. От тамо цѣла ноц като плувахми, сутринята частъ кждѣ два с-игнахми на Муданѣ (скеляга на Брусѣ) И-во И-во Г-и Илрион бѣше стѣгнал от вечерта тамо, и не са бавихми повече от три четвѣрта на частъ то шом влѣзе и И. Пр. в-параходѣт отплувахми за Цар град. Двамата сподвижници и състрадали архереи са срѣшнахми на Кувертата и са прѣгърнахми; и двамата плачаха от умилени, а ний г-и гледяхми обладачи от едно чувство радостно вкупѣ и умилиелно. Но като влѣзѣха тѣ в-камарата, тогав ний са заловихми да исплетем и да обнѣим Параходѣт с-венци и зелен вѣйчи, които бѣхми от рано приготвили, и тѣй пѣящѣ и радващѣ са приближавахми цариград.

Като са насочихми към пристанището и погледвахми на мостѣт, с-голъмо почудвание видѣхми да бѣха са събрали около хиляди души, народ Българѣ, десѣнна калѣски, 5-6 коня чакаха от въз моста да земат старцѣ тѣ и да ги заведат тържественно на Българската черква. Между това 3-4 варчи и канчета нѣх пострѣшвахми и викаха да се за прѣ параходѣт, но параходѣт са извѣе на мостѣт, народѣт с-петърѣхми навалаше да влѣзе в-параходѣт да видѣ и да поздрави свещенноначалницѣт си, но на частъ научихми скѣбр ото извѣстие, че с-втора заповѣд от страна на Правителството е зобрѣнено днес на владѣнитѣ да излѣзѣт в-Цариград, и трѣба да са отбѣят на срѣща на островитѣ. След нѣ олко минути недоумение и разнишление, за избѣгвание на сѣко нечаянно приключение, теглиха параходѣт на Сарай бурну, двамата от нашиѣт първи хора що бѣха дошли на Параходѣт отидоха при И-во Височество Али паша да се молят да по позволи да са заведѣт Владицитѣ на Българската черква.

Частъ бѣше около единадесет. Народѣт каго видѣ че параходѣт са оттегли зачуден, нажален и заплакан зе да са разижда, които бѣха останали още,

като съгледаха че Параходѣт спусна желѣзо срѣщу *Ешил-Кюшк* на сарай бурну, тѣзи които бѣх на копѣ удариха по сухо, други с-канци потеглиха на тѣтѣк, навчас параходѣт са намѣри обиколѣн от 1000 и 1500 канка, сички оскѣха да излѣзѣт на параходѣт но не им са довести освѣн що пѣкоп са прѣвѣкача вѣне кѣкто можѣха, и вѣлезѣха, но пак сѣ отидоха. Частъ по един тѣзи които бѣха от шле при И-во Височество доидоха и доведоха позволение да са заведѣт владѣци тѣ на българска та черква. И тѣй на едѣи и ползина влѣзохми в-канци и подва извезохми са на Фенер. Бѣше тъмно и ний ой незнаяше за това позволенѣе и за прѣстигате то ни на Фенер, затуй ниймаше и кои други освен живуци тѣ в-българска та черква. Ученѣци тѣ от българско то училище дозѣха най на прѣд и излѣзоха та пострѣшвахми владѣци тѣ пѣящѣ Царската пѣсен и викащѣ **ДА ЖИВѢ СУЛТАН АБДУЛ АЗИЗ**! извѣстѣе то за идване то на Г. Т. И. П. разнесе са като с-илякрика по сички тѣ краища на Цариград и его от сѣкадѣ на копѣ с-канци за приливѣха българѣ тѣ. Цѣла ноц пѣси и веселѣ са чуваха около българската черква и народѣт са сабираше повече и повече. Днес и този час народѣт се приидва. Това е един добър урокъ на грѣцка та Патриархия, която от заминувание то на параходѣт за владѣци тѣ не е прѣкъснѣла засѣданията си и доношенията си прѣд Правителството то да интр гува и да са мѣчи да въспрѣт завращанѣе то на Владицитѣ. Нека види и познае че ти никого и с-низкой начин неще може да отклони съчувствието на народѣт от пасири-тѣ му, и кѣкто неможи нѣкой силом да стане мил другиму тѣй и неможе накара другито силом да намрази нѣкого „зорѣан гюзелѣк олмаз.“

ВѢСТНИКАРСКИ РАСПРАВИ.

“ Не убояхъ отъ темъ акѣй сѣрестъ нападанѣи хѣ на мѣ. „

Съветникѣт, Пчелата, дописницѣт на Турция че и самата Турция още тѣз недѣля сѣ противу Гайдата. Ште рече нѣкой че сѣ са нагласили и надумали да нападнат сичкиѣт отведнѣж връз нея та да но или мѣхѣт ѣ да спукат, или ако не, а то барим ручилото ѣ да струшат или да го запушат. Горката Гайда, като видѣ себе сѣ нападната и обиколѣна от рѣи неприятѣли, за право, огнай на прѣд сѣ пострѣсна, но като сѣ пооклопѣти от първото сѣ пострѣване и можѣ да погледа неприятѣлитѣ си в-очи, тѣ осѣти в себе сѣ сила за да излѣзе смѣло на бой с-своитѣ противници и надѣе сѣ да ги порази с-орѣжието на истинната. И тѣй **МАРШ, НАПРѣД.**

Но прѣди да започнем на ново боѣт, една дума кѣм публиката, една рѣч кѣм читателитѣ — кѣм сви-

дѣлитѣ на ташата борба; нека благоволят да узнаят причинѣ на тѣх войни, и да разгледат оржията с-коцго и нашиѣх неприятели нападат на нас и тѣзи с-коцго ний са браним.

Съвѣтникътъ обдѣчен во всеоржиято на една свогшрва религиозна и казнава нравственност псѣбрия на нас сво тѣ Бо ослоекси бомби и сега нѣ е подбрия с-моралистѣ си картечи.

Пчелата патѣкмена в-бронята на едно нерабрано родолюбство, измѣкнала е острата сабя на лѣжката и замахва да нѣ прѣмахне.

Турция обовита в-една мачтия бодлива тѣи що педава рѣка да и подфа очн без рѣкавицѣ; нисочичла е на нас двоичка вила и заплахва да ни извади очитѣ. *Дописниците* нейни, като сѣ си сте нѣжли царулитѣ на мюзеверѣ ка, юриод сали сѣх отгорѣ ни с-остритѣ стрѣли на клеветитѣ.

А с-какво имѣва Гайдата на срѣщу тѣзи силни ратници и върли воители? — Мѣхт си зема тѣх шит, а румчело то за меч и УРРА напѣрѣ.

Казахми на *Съвѣтникътъ*, че му са искривил колаѣт и че му са влаче гъжовата, и той обѣри топовитѣ срѣщу нас.

Казахми на *Пчелата* че брѣмчи на халос и тѣх са обѣри на врѣх нас.

Но и раджахи на *Турция* и тѣх ни са озѣбли. Но изохкахи на *дописниците* и да не даят и тѣх са спуснаха да ни рѣват.

Но нашиѣх противници запрѣварили да сѣ заложат зад метер зи, тѣ турил батер и на срѣщу нас *Въвѣтникътъ* турил православието.

Пчелата — своеглавието.

Турция — самодържавието

Дописниците и мюзеверджахието.

Горката Гайда нѣма нийдѣ дѣ да сѣ позатули. оставена на чистото Бож е поле, стоя тѣх изложена отворед на тѣхнитѣ тежки удари, и само щитѣ на правдата е едн ственната ейна забранка; но, нека е и тѣи. Напѣрѣ, *Яли* Б же помози, заченва ми боит най напѣрѣ със *Съвѣтни* тѣ.

В-23 и 24 си броеве *Съвѣтникътъ* като нѣх натоваря със сичкитѣ веке пороци, в-25-й брой иде нѣх да сѣ одирва, уж като че не е ни свѣсен от туй дѣто е казал, и пак в-сѣщо о врѣме с-един глумав и напѣнат софизм сѣ мѣчи да ни стовари сичко що е издумал против нас и да нѣ окриви че ний сами сѣ правим таквиз. „Ако да сѣм били чистии казва тѣи не трѣбало да сѣ безпокоим от това що е изрѣк за нас и не било нужно да сѣ оправдаваме; тѣх ни привожда даже и тѣто един надежет примѣр своето поведение, че тѣто ний много пѣтя сѣм го хулили с-име и рѣзно образно, тѣх не сѣх отговарял на охулванята ни; и защо? защото бил *уверен*, че не може един вѣстникар със хулитѣ си прѣд хората да го направи такъв каквѣто не е.

Незнайми кога и от дѣ е дошла тѣзи *увереност* на *Съвѣтникътъ*, но тѣх, както знаят сички,

отговаря е и нам и на *Пчелата* и на *Турция*, за много работи, а според логиката по която прави тѣх по горѣ своитѣ заключения за да ни искара виновати, натоваря повече себе си, защото доказва че е признавал себе си виновен в-сичко за което сѣх отговарял. Господ да избави нас, и сичкитѣ умни хора от таквиз *Съвѣтничарска* логика.

Питането му защо не сѣм отнесли до листѣт си и до себе си нѣкои от другитѣ общи неговии мисли за вѣстницитѣ, не е по друго от подобно едно суманение питае: ато тѣх кавам *добро утро* защо не разбираш *добър вечер*. Господство му би имал белки право да прѣдлага това питание: първо, ако в-заглавието на статията сѣх не питае *Българскитѣ Вѣстници* второ, ако да бѣха *Българскитѣ вѣстници* 10—20 и да не характ ризуваше направлението сѣмо на три и то единѣт по име, и трето найподир, ако тѣзи общи и рѣчати оп сѣния нѣбѣха повторение на думитѣ изречени от него в-други частии сѣхже нѣх за сѣх тѣх един от тѣзи вѣстници. Но при таквиз един о рѣчен круг на общитѣ мисли на Г-на Редактора и при таквиз очевидно и дохваляви доказателства за нечистата му цѣл, спослѣт тѣзи скудоумни софизми с-ко то нице да чупи жегѣлт дано зѣбне от заслужаваното порицание, неговият о свѣтл шаничѣлт и серсемикѣлт на един окляжен Софист Господство му са мѣхла да избличи нас с-пословицата, „Гузѣло не гонено бѣга“, че докарва тѣх што сам себеси и обличава с-пословицата, „Шум во оно петли нечака“.

Аджа и на сѣния трѣба да сѣх логикѣт и началата на нашиѣх *Съвѣтничар* може да начне да описва *Българскитѣ вѣстници*, а че да опише частнитѣ характер на хората; тѣх може да сѣх отрича от нашѣрен ето сѣх когато иска да го постигне. И за туй тѣх сѣх отказва че е имѣл нас прѣд очѣх когато е говорил за нѣкои от вѣстницитѣ за да приведе читателитѣ до едно заключение, че ний сѣм *именно такъв* за каквѣто *человѣк* сѣх говори и-*двамата случая* на неговитѣ общи мисли с-рѣх *злѣбен мстѣтелен* и пр. и пр. Ний оставями на волята на читателитѣ да вѣрват или не, сичко що сѣх мѣчи да докаже тѣх за нас, а приовавами само вниманието им на това което ще кажем ний и което оставями на врѣмето да го докаже.

В-отношение на честнитѣ си характер редакторѣт на *Съвѣтникътъ* е незлѣбѣв, незлѣвѣстлив, немстѣтелен, безкористен; порок или нѣщо таквиз *косуре*, у него нѣма ни на игли врѣх да сѣх ламѣри; сичкитѣ добродѣтели сѣх мѣждут у него; надарен е с-сичкитѣ добри качества и прѣимушества Правѣврѣен е, православен е, в-висша степен правствен е и стои по горѣ от хората, сирѣч ако стоят хората в-къщи тѣх сѣди на тавана.

В-отношение на публицистѣското сѣх служение неспособен е, некадѣрен е, недостѣен е за редактор на един народен вѣстник. Тѣх одрѣ кожата на *Книжницѣтѣ*; тѣх ще извади душата и на *Съвѣтникътъ*. Туй

сии казвали ний, и казвами го, и ако пак питат и ако му дойде редът пак ще го кажем. Ве селям.

—Безпорочиът и не любивият редактор на Съвѣтницѣтъ от потребност на непорочността си и за доказателство на незлобието си унизил са даже телзани да стане да прогласява паданието на Българскитѣ търговци за похвала и прославен е на Българското име! Нѣкои може да рече тѣ че с-това почитениия редактор на Съвѣтъ кѣтъ показва своето грубиянство. Не, със това извѣст е той засвѣтътелествува повече вѣщиянството си в-дѣли аинос-та. Как масторски умѣ той да бѣде дели атен там дѣто нищо! И тѣговс итѣ фирми прѣтирава произв-лно само да не-биди тогоз когото иска да варди. Блазѣ на тѣзи които благоволи Съвѣтъ кѣтъ, а теж о на тѣзи които сѣ прѣдмет на незлобието му.

ПРИКАСЧИЦИ.

СРЕБРОЛЮБИВИЯТ И ЗАВИСТЛИВИЯТ.

Султан Селим II имаше двамина от Съвѣтницѣтъ (реджакитѣ) а Сарѣт сѣ, които една во и об чаше за сѣроумието и з анията им; но пожеже единият от тѣх бѣше вѣи от мѣрката сребролюбив а другият вѣи от мѣрката зав-ствив. Султанът като знаяше естествениитѣ недостатки и на двамата, поиска да опита кой от двѣтѣ тѣзи зивы надмнува другата, сребролюбиего или завист-та. Затова един ден привиква и двамата и им казува: „За вѣшитѣ към ме е вѣрни услу и рѣших да ви дарѣж по една дарба каквато би ви сама да ми попросите. Но тѣй да зп-йте че който от двамата ви и и прѣд попроси от мене нѣщо ще му го дам, но на другият ще дам два ката: апримѣр, казва на сребролюбивият, ти ако ми поищем 10.000 жълтици, ще ти ги дам, но на другият ще дам 20.000, и тѣй сѣга който от вас ще, нека поиска понапрѣд, а да дам на другият двойното,

Като чува и двамата това що им каза Султанът, сѣки един зе да мисли в-себеси; и сребролюбивият думаше на умѣт си, „ако поищем аз 10.000 жълтици Султанът ще даде на другият 20.000, то не става! нека поиска понапрѣд онзи, за да зема аз двойно,“ а завистливият думаше на умѣт си: „ако поищем аз понапрѣд, каквото и да поищем, Султанът ще даде на другият два ката, и тѣй з-що да зема другият от мене повече? не а той по напрѣд да поище.“ И тѣй като примисляха доста врѣме, несмѣяха да поискат нищо, защото несклоняваха нито единият нито другият да поиска по напрѣд каквото ще иска: за туй и подир нѣколко врѣме, рѣкоха на Султана: „Царю честити, не ти ся молим да ни дадеш врѣме за три дни, да си помислим какво да поищем!“ Султанът им даде по ска ното врѣме, и тѣ си отидоха у тѣх, и сѣки един мисле-

ше какво да поиска, ама никой от тѣх не са рѣши-ваше да поиска по напрѣд.

Като са мисляха три дни тѣ прѣдсѣгнаха и двамата прѣд Султана, и той ги попита дали сѣ примислили какво ще нищат. Тогаз завистливият прѣдари и рече: „Намислихия, царю честити, и ето аз ще поищем понапрѣд.“ Искай, му казва Султанът; и завистливият рече: Искам, царю, да зановѣдаш да ми извадят едното око.“ Султанът навчас извика: А! Зависти че, ти нѣвзе отгорт! не аш да ти извадя едното око, за да извадя на тогоз кетника двѣтѣ ли? Ама таква една прозба аз и кога нѣма да послушам. И за двамата ви да доброто, аз исках да ва награда царски, а не да ва повреди тѣй цотѣ един от вас да оста е сѣби с-едното око и другият и с-двѣтѣ. По чувши ти завистливият надмни сребролюбивият в-злобата, на тебе давам 10.000 жълтици, а на сребролюбивият ще дам 20.000. Аз исках да са испита кѣя от тѣзи двѣтѣ стрѣсти е по с-лна, и ето познах че завистливият е положи-т сребролюбивият.

— ПАСТРАДИН ХОДЖА, един ден патоварил магарето си сѣ зарзават, и отхакдаше на пазар да го продава. Като дойде до пазарѣтъ магарето фана да рече. А Ходжата сѣ обѣри и му казва: Милкит то не е твоя работа да вкаш такво имаме за продан.

Други един шѣт, Пастрадин ходжа закарвал магарето сѣ на пазар да го продаде; и сѣрѣща го нѣкой та му казва: „Туй магаре ато да нѣмаше опашка щѣше да е много хубаво.“ Ходжата отрѣзва на магарето опашката и я тура в-дисагѣтѣ. Като злѣзва на пазар, дохождат едни да купи магарето и като вижда че то е без опашка казува: „Ако да нѣмаше опашка туй магаре щѣх да го купя.“ И нѣ да са спазарил за магарето, казва ходжата, че опашката сѣ я в-дисагѣтѣ.

НАРОДНИ САТИРИ.

Млада невѣста лежѣше
На мъжовото си възглаголе
Нему на десна рѣчица
Сѣ ми я клета не фата
Сѣ и на очи не иде
Мажът сѣ буда, разбужда
Тихом му дума говори:

— Тежко си заспал Стоенчо,
Стоенчо първо вѣтчило,
Що тежко спаваш неспаваш
Ставай ми драго да идиш
Стави ми рано да трѣгнеш
Отидоха ти другари.
Ти любе кѣсно остана.

(сѣдѣва).

Цариград въ Печатницѣ-тъ на А. Минасова
у Везир-Хан.